

פאטנט

רון נחמן
איזה שר?

● כיצד להוציא אנשים, המכהנים בעמדות-מפתח, משיבות הרוט-גורל? הנה שיטה, שכל הזכויות עליה שמורות לרון נחמן, ראש-מועצת אריאל ו-המיינסטרימנט לשעבר למנכ"ל רשות-השידור:

ביום השני בעת אחד מהדיונים האינסופיים של הוועד-המנהל של רשות-השידור, נזקק נחמן לע-מיתו, ראש מועצת מיגדלה-עמק, שאול עומר, מכיוון שבאותו יום ישבו החברים הנכבדים בוועד עם שרי-הליכוד ודנו בשאלה הנצחית: מי יהיה מנהל-הטלוויזיה? הבין נחמן שיהיה קשה להוציא את עומר מהדיון. מה עשה? חייג את המיספר המבוקש והודיע למוכירה בקול סמכותי ביותר: „את שאול עומר!“ מי רוצה? נענה בהיסוס. הוא באמצע ושיבה! רוצים אותו מלישכת השר? המשיך נחמן ב-שיבועיות רבה, והועבר כהרף-עין למוכירה נוספת. שם כבר ביקש: את שאול עומר! זה מלישכת השר? כן? נענה מייד והועבר, ללא שאלות נוספות כגון: איזה שר? איזו לישכה? מי מלישכת-השר מבקש אותו?

בגאווה, „נו, אז מה?“ לא הבין ברקת, „אני עשויה לפגוש שם, למשל, את הרב אברהם שר-פירא“, אמרה הצלמת, וסגרה כפתור נוסף בחולצתה. „אני חייבת להקפיד על הופעה סר-לירית!“ הגיב ברקת, בשוכבות: „לפי מה שקראתי בעולם הזה לאחרונה, יעדיף שפירא דווקא כפתור פתוח...“

● חבר-הכנסת דב בך מאיר התארח בערביראינות. במהלך הראיון הציע הצעה מהפכנית: להקים גוש פוליטי חדש — מיפלת-העבודה-הליכ-רלים. המנחה מנשה טימור, שזכר את המאבק הממושך שניהל בן-מאיר עד שוויתר על כיסאו כממלא-מקום ראש עיריית תל-אביב, בגלל כהונתו ככנסת, שאלו: „איך אתה חושב שזה יסתדר? אם יהיה צורך, האם תהיה מוכן לפנות את מקומך?“ השיב בן-מאיר: „אני לא אבל אולי מישו אחר...“

● מרואיין אחר של טימור, שלא דיבר מפורשות, היה חבר-

הפריע להם כלל כי ארבעה פרקים מאוחר יותר באותו הספר מסופר כיצד נפל עלי מאתו הכיסא עצמו, ותושבר מיפרקתו וימות.“

● ברילמה מאי-כמוה מצוי, בימים אלה, השר האגרטי מנשה שחל, שחל, שנכלל בפורום הארבעה — יחד עם דודי לוי, יצחק מודעי ויצחק נבון — האמור למצוא את נוסחת-הפלא לבהירת מנהל-הטלוויזיה, הוא חברו הקרוב של יוסף בראל, אחד משלושת המועמדים הפיבוריטיים. מאידך, הוא מקורבו ואיש-שלומו של שימזון פרס, וזה תומך תמיכה נחרצת בחיים יבין למישרה הנכספת.

● מנהל המכס מרדכי ברקת פגש בצלמת שעשתה דרכה לכנסת. הצלמת היתה לבושה בבוש חורפי למדי, שבלט על רקע השרב ששרר בירושלים. „מדוע את לבושה כל-כך סגור?“ התעניין. „אני הולכת לכנסת!“ הסבירה הצלמת

יחזקאל זכאי מנכ"ל חברת מקורות, מוקף בנשים, עת בהרצליה-מיתוח. זכאי העדיף לשכוח את בעיות העבודה, שהן מנת-חלקו היומיומית, והתחרה בשוחה בכריכה, את התואר „אלוף הבריכה“ הוא אומנם לא קטף, אך כפיצוי — זכה בחברה טובה.

יוב קוטנר

(שני מימין בתמונה למעלה) הפגין שימחה מול עדשת-המצלמה ביום שבו מלאו לתחנת גלי-צה"ל 35 שנה. יחד עמו בתצלום בתקליטיית התחנה מחייכים הלן ביכנר, עובדת הסינטייה, המפיקה נוגה טל, עורך המוסיקה מאיר לחיאני, ואלי חיון, גם הוא עובד הסינטייה. בתמונה התחתונה: כמה מאנשי יומן גלי-צה"ל: רון וילנסקי, מגיש היומן באותו ערב, משה גל, עורך, והמפיקה מירב אור, הכתבים גיא פינס, המניף בקבוק יין תוסס, ואלי אילדיס והמפיקה דורית וורמן. ולמרות הניסיונות הבלתי-מוסקים במשך השנתיים האחרונות לקצץ את כפיו של יומן גלי-צה"ל, והצליח מפקד התחנה, רון בן-ישי, לשמור על הצעירים העוסקים במלאכת התיקשורת מפני הלחצים.

ההבזחה של ירושלים לחגיגה עליוה של סטייקים וממולאים שנמשכה עד אור הבוקר.

● דיאן לאנגטון, כוכבת המחזה ישו כוכב עליון, שבו הופיעה בתפקיד ג'ני, וריי וונס, המוכר מהגריסה המורדר-נית למחזמר הקוסם מארץ עוף וסרטים כמו: סופרמאן 1, סופרמאן 2, עומדים לפקוד את הארץ בקרוב, במיסגרת העלאת הקומדיה המוסיקלית עד לאן גיע מזלך! המוצגת כעת בהצלחה על בימות לונדון, את השירים לקומדיה הלחינו סרד אב וג'ון קאנדר, שהשתתפו בעבר בכתיבת כמה ממחזות-הזמר המצליחים ביותר. בנייהם: קברט. פאני ליידי והשיר המי פורסם ניו-יורק, ניו-יורק.

פסוקי השבוע

● בעלי-הטור ב. מיכאל על המחזות הרתיית של שימזון פרס: „אתה עושה את התורה קדרום לחפור בו קבר.“

● הנזיל: „כדאי שאת תול-רות חיייו של השר (אריאל) שרון לא יכתוב ביגראף, אלא פולי-גראף.“

● דיון בבית-דין רבני, לאשה שבעלה הוא סרנגט: „התפללי שבעלך ימות!“

מלכת-היופי הילה קלמן, שהוזמנה לככב בערביראינות. קלמן, שהגיעה מטופחת טיפ-טופ, ביקשה להיות בין ראשוני המרואיינים, וביקשה לקצר בו. משנשאלה מדוע, השיבה המלכה המאופרת-מתוסקת: „מה זאת אומרת? אני מופיעה אחריכך בתצוגת-האופנה המסיימת את הערב, ועליי להתכונן! משנש-אלה לטיב ההכנות, פירטה: „עלי להסתרק, להתאפר...“

● נושא הגיוענות הפך לפר-פולארי ביותר, בתחום האמנות בארץ, בפרט בתיאטרון. תיאט-רון הבימה מתכוון להעלות ערב, פרי עטם של יוצרים מכל הקשת הפוליטית, נגד התופעה. גם מישו אשורב ורעייתו, בלהה מס, מעלים הפקה ושמם על גיוענות ודמוקרטיה. הערב יוצר קשר בין השואה לבין מדי-ניות האפרטהייד בדרום-אפרי-קה, על-ידי המחזות שני סיפורים — אחד מאת יאנוש קורצ'ק, הצלמת, והשני מאת אורסולה ורפלי, ללבנים בלבד! ההפקה מיועדת לכיתות ר-ח'.

● מוסיק שמש, אחד האנשים הסגנוניים ביותר בירי-שלים, אינו זקוק לסיבה-למי-סיבה, בשבוע שעבר אירגן את מסיבת-העונה בירושלים — או, לפחות, אחת מאותן הקרויות כן, שמש ורעייתו נורית הוזמנו את רוב נציגי החוג הנוצץ

הכנסת מיכאל דקל, אחד המועמדים למישרת סגן שר-הביטחון, אם תאוּש אי-פעם. הוא נשאל, כמוכן, על סוגיה תמוהה זו, „כיצד זה“, תהה טימור, „אתם — הליכוד — מוותרים על משרת-סגן-שר מרכזית שכזאת, ועוד לארבע שנים? רקל התפתל וגיסה נואשות להתחמק מתשובה. „המוסדות צריכים להחליט“, זרק. „האם זה נובע מחולשתו של יצחק שמיר?“ לחץ טי-מור, „או מחולשת המועמד (רקל)?“ כאן ממש התרגש רקל ופלט חלושות: „המוסדות...“

● לפעמים משתלם לקבל מכות. כך יכול להעיר על בשרו מיכאל הנדלזלץ, מבכר-התיאטרון, שספג חבטות מדי השחקן יוסי פולק. מאז החי-בטות, שגררו בעיקבותיהן את השעייתו של פולק מהבימה, למשך שלושה חודשים, הפך הנדלזלץ לרמות התיקשורתית מבוקשת ביותר, בערביראינות למיניהם, המתחרים ביניהם על הזכות לארח את הקורבן-התורן.

● הסופר אהרן ברעיר, שעלה לאחרונה לכותרות בזכות סיפרו, העוסק באופן יסודי במין, טען בשבוע שעבר, כי אינו מבין על מה מהומה. „ספרי אינו עוסק בסקס“, הרים בדיעור גבה, „הוא בעצם מהתלה פוליטית!“

● הכל יחסי — כך הבקירה